

Ce s-a întâmplat cu Alec?

★★★

APROAPE DE BABILON de Jennifer Johnston. Traducerea: Adrian Roman ● TEATRUL „AL. DAVILA” din PITEȘTI ● Data reprezentației: 7 aprilie 2001 ● Regia și ilustrația sonoră: Adrian Roman ● Scenografia: Miriam Georgette Mihail și Adrian Roman ● Distribuția: Adrian Damian (Alec), Paul Sprâncenatu (Jerry), Wilhelmina Câta (Mama lui Alec), Petrișor Stan (Maiorul Glendinning), Dan Ivăneșei (Sergentul Barry), Florin Geo Pană (Bennett).

Construit pe canavaua unui text cu o problematică umană complexă, legată prin acțiune de evenimentele din primul război mondial, spectacolul lui Adrian Roman creează cu adevărat atmosferă. Este cea a unei vieți de campanie, ce poartă parfumul amintirilor „de acasă”, al visurilor ce nu se vor împlini niciodată, dar și

corul alături, în cea mai mare parte din timpul reprezentației, elemente diverse și aparent nepotrivite, cum sunt pianul din casa părinților și tranșeele sau biroul comandantului. Astfel, se conturează scenic o imagine apropiată de aceea pe care insul aflat în stare de agonie se presupune că o vede cu ochii minții și în care trecutul se amestecă cu

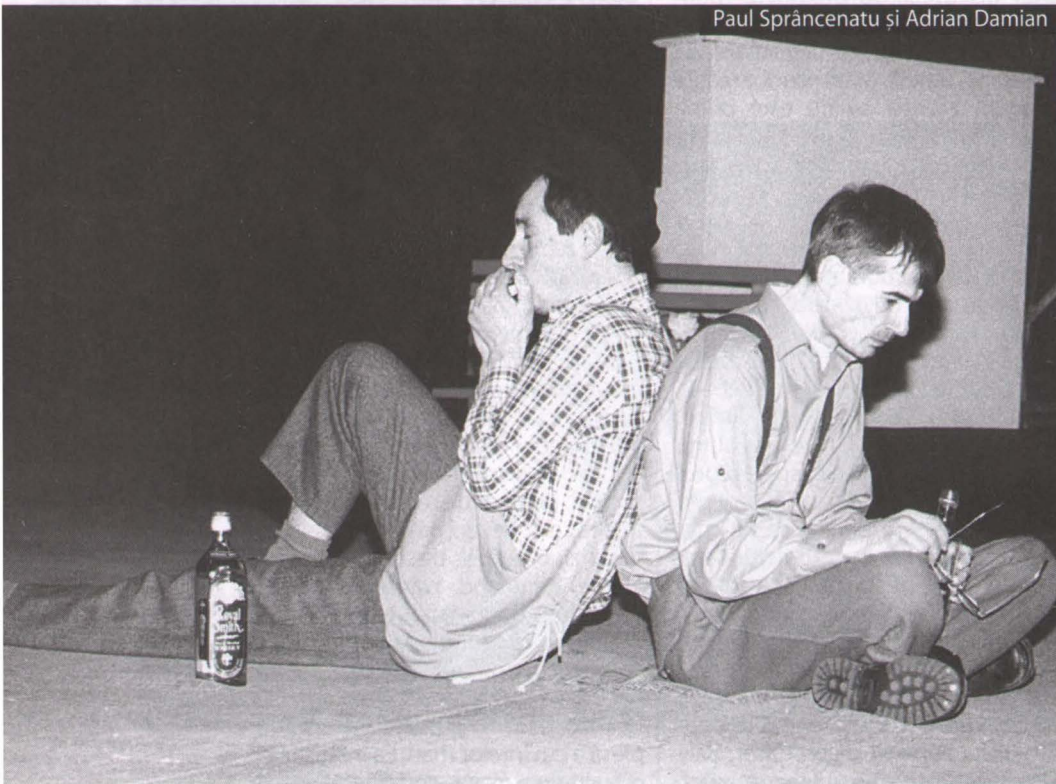
morându-și viața: anii adolescenței petrecuți la moșia părinților - aristocrați irlandezi -, prietenia tănuțită cu Jerry, băiat simplu din sat, înrolarea în Corpul Expediționar Britanic și dezertarea lui Jerry, numirea sa în fruntea plutonului de execuție, luarea deciziei de a-și ucide prietenul, pentru a scăpa amândoi de umilință.

Povestea nu aparține neapărat unui război dintr-o anumită perioadă istorică, ci unuia generic, la fel de irațional ca oricare altul, în care cele mai nesemnificative acte umane au consecințe uriașe, când - în haosul general - puterea încapă pe mâini nu întotdeauna potrivite sau capabile de a împărți dreptatea. Diferențele sociale dintre Alec și Jerry nu se vor estompa nici pe front, iar „animozitățile” dintre britanici și irlandezi întrețin tensiunile și conduc, de fapt, spre deznodământul tragic.

Există în spectacol momente când acțiunea trenează, dar ele nu devin plictisitoare datorită farmecului cu care actorii își interpretează rolurile, construite cu un calm echilibru interior. Nu este decât o singură prezență feminină, Wilhelmina Câta, interpreta unei mame denaturate, care ar prefera să-și vadă fiul mort, dar erou, decât în viață și sănătos. Adrian Damian și Paul Sprâncenatu constituie o echipă. Se susțin și se pun în valoare unul pe celălalt. E greu de spus care dintre ei deține rolul principal. Este sigur, însă, că Jerry i-a oferit lui Paul Sprâncenatu posibilitatea de a da proba talentului său. Jocul celor doi și cel al lui Florin Geo Pană, Petrișor Stan și Dan Ivăneșei, împreună cu scenografia și muzica ritmată, cu rezonanțe irlandeze, creează un tot: cel al atmosferei spectacolului, care reușește să convingă astfel încât, la final, nu poți să crezi că vei pleca din sală fără să știi ce s-a întâmplat cu Alec. Ajungi să uiți că el este doar un personaj...

Alina Mang

Paul Sprâncenatu și Adrian Damian

amprenta dură a realității în care zgomotul mitralierelor nu se oprește. Pentru o cât mai sensibilă sugerare a acestei atmosfere de-

prezentul. Aceasta este și starea personajului principal. Alec, închis pentru crimă, scrie - în așteptarea sentinței - un jurnal, reme-